

til at stille de Forslag, som her idag foreligge. Jeg bemærkede ogsaa forrige Gang, da jeg havde Ordet, at det for Kjøbenhavns Vedkommende maaffee var mindre nødvendigt at tilføie en Bestemmelse som den, hvorom her nu er Tale, skjøndt jeg endnu fastholder, at det baade er en hensigtsmæssig og nyttig Bestemmelse. Jeg paastaaer, at, naar vedkommende Statteyder har Ret til at fordre sig godtgjort, hvad han muligt har betalt for meget, i den først paafølgende Termin efter Afgjørelsen af hans Andragende, saa har man derved indrømmet ham alt det, han med Billighed kan fordre, og saaledes, som jeg yttrede tidligere, skal jeg gjentage det endnu en Gang, at jeg deri ogsaa seer et Præcedens for en fornuftig Afgjørelse af dette Spørgsmaal med Hensyn til Communerne udenfor Kjøbenhavn. Det er dog en ganske egen og betænkkelig Sag at vide det lagt i enkelte Mænds Hænder at kunne vanskeliggjøre en Communes hele Forvaltning, og jeg troer dog virkelig, at, naar man ved en saa simpel og naturlig Bestemmelse som den, der her foreligger, om end kun indirecte, kan raade Bod paa det Slags Ulemper, saa skal man ikke vise den bort fra sig, fordi Kjøbenhavn muligens kan naae en saadan Ordning ogsaa uden den.

Indenrigsministeren: Jeg antager, at det, som gjælder for Kjøbenhavn, ikke kan faae Lovskraft udenfor Kjøbenhavn, og her handles jo kun, som jeg alt har sagt, om de kjøbenhavnske Forhold. Forøvrigt har jeg ikke udtalt mig mod Indholdet af Forslaget. Det er mig i Diebliffet ikke bekjendt, hvilken Praxis der følges i de forskjellige Communer. Jeg vil indrømme; at der navnlig i den Commune, hvorfra den ærede Rigsdagsmand er, kan være Anledning til at vedtage en saadan Bestemmelse, maaffee en Bestemmelse om, at Vedkommende maatte betale Saameget, som der er betalt i det foregaaende Aar. Jeg troer ogsaa, at det vil kunne afgjøres ad administrativt Veie, men jeg yttrede, at dette ligger ikke denne Sag saa nær, at en Regel skulde gives her; jeg yttrede heller ikke mod Forslaget, at man vilde bewirke Banffeligheder i det andet Thing ved at lade Loven gaae tilbage med dette For-

slag, men jeg anseer det Hele for en saadan Ubetydelighed for Kjøbenhavns Vedkommende, at der ikke var Anledning til at bringe en saadan Forandring i Forslag i en Lov, som allerede har gennemgaaet det andet Thing, thi de Tilføininger, man vil gjøre i engang vedtagne Forslag, skulde dog have en vis Betydning.

J. F. Petersen: Jeg har intet Diebliff forudsat, at man ved at optage den foreslaaede Bestemmelse i dette Lovforslag derved skulde faae en Lovbestemmelse for de øvrige Communes Vedkommende; det kunde jeg aldrig falde paa. Jeg har udtrykkeligt fremhævet, begge de Gange, jeg har haft Ordet, at det var et Præcedens for en Afgjørelse af dette Spørgsmaal for Communer udenfor Hovedstaden, et Præcedens til Støtte for en Afgjørelse ad administrativt Veie.

Indenrigsministeren: Jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag — jeg bemærkede ikke før, at det nu var under Forhandling —, hvorved Lovens Varighed forkortedes eet Aar. Det blev af en meget agtet Rigsdagsmand fremhævet som et Ønske, at der skulde være en meget kort Frist, nemlig kun 1½ Aar. Jeg yttrede dertil, at det var umuligt i et saa kort Tidsrum at faae Lovens Virksomhed prøvet, hvilket dog maatte være Diemedet med den Frist, man satte; men paa den anden Side har jeg antaget, at, naar der havde fundet 3 Aars Ligning Sted i 1855, 1856 og 1857, og man havde erfaret Virkningen af denne Ligning i 1857, saa kunde man lade en ny Lovbestemmelse indtræde ved Udgangen af 1858, og jeg maa bemærke, at der skal Tid til at forhandle gjennem Thingene Spørgsmaalet om en ny Lovs Udform. Da det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmands Anskuelse her i Thinget fandt Gjensklang, da der Ingen var, der yttrede sig derimod, troede jeg, at der var et Fleertal i Thinget, der ønskede en saadan Forkortning af Tidsfristen, hvorpaa Regjeringen kunde gaae ind, og som efter Forhandlingen kunde ventes antaget uden nogen Fare for Loven i det andet Thing, og det er derfor, jeg har stillet det End-